

Balet developerů

(Tři muži v bílých košilích se češou a líčí u stolků se zrcadly. Chystají se na vystoupení. Bělí si tváře a červení si líčka. U stolků 2. a 3. kladiva. U stolku 1. sbíječka.)

- 1: Přidej, trochu té, červené. Barvu zdravou, máš ať.
- 2: No jo, furt.
- 1: Lidi viděj, ať. Bodrost. Laskavost. Že forma. Ve formě si. A že dobře. S něma to. Myslíš jako.
- 2: Do řiti s něma.
- 1: No jo. To jo. Do řiti. To jo. Ale vidět, musej. Že dobře. Všechno dobře. Že je. A že myslíme s něma to. Dobře. Jinak do řiti. Jasně že. Kam jinam? Do řiti.
- 3: S kreténama.
- 1: Jo, s kreténama.
- 2: S kundama.
- 1: Jo, s kundama. S těma taky, kundama.
- 3: Voly, děláme. Ze sebe tu. Voly.
- 1: No jo. Voly. To jo. To děláme.
- 2: Jak blbci.
- 1: I blbce. Děláme. Ale to přece, to je. Vždyť víte, víte ne? Práce. Naše. Práce. Získat si. Srdce, ta, lidská. Ale ne aby. Sežrali je, jsme. Ta srdce. Za syrova. Tlukoucí eště. Srdce. Ale přesvědčit. Jakože. Přesvědčit. Lidi. Kundy, přesvědčit.
- 3: Kretény.
- 1: No jo, kretény. Ty taky.
- 2: *(se rozpláče)*
- 1: Co je? Co je, s tebou?
- 2: Deprese. Mám depresi.
- 1 *(dobrácky)*: Neměj. Neměj depresi.
- 3: Se ti rozteče to, všechno.
- 2: Já... Já... Deset... Deset.
- 1: Deset čeho?
- 2: Deset tisíc. Bytů. Postavil jsem.
- 3: Pěkné. Pěkné, to je.
- 2: Třicet jsem. Spadnout. Nechal jich.

- 1: Pěkné. Pěkné. To je.
- 2: Tisíc.
- 1: Eště lepší.
- 2: Milión!
- 1: Milión? Čeho milión?
- 2: Milión metrů. Čtverečních. Prostor, kancelářských, jsem postavil.
- 3: To je pěkné. Pěkné.
- 1: Vidíš! No tak vidíš! Tak moc. Pěkné! (*Podává mu kapesník.*) Na.
- 2 (*propukne v ještě větší pláč*): A teď je nikdo nechce!
- 3: To je smutné.
- 1: Smutné. Ano. To je smutné.
- 2: A teď todle! Eště! Todle! Posraný nádraží, todle!
- 1: No tak. No tak. Dobré. To bude dobré. Neplač. Neplač už.
- 2: Ale povídám. Ti. Ti povídám. Jestli, oni. Naserou jestli, mě. Ti kokoti. Co do zadku, do zadku jim polezem. Ta, tahleta veřejnost. Tahleta, to mínění. To veřejné. Tak... Tak...
- 1: Neplač. Neplač už.
- 3: Co tak?
- 2: Tak jim, navrtám. Díry do stropu navrtám. Všude. A dole to. Bude. Do pěti let. Dole to bude. Nádraží. Ti povídám. Dole. Pes něštěkne. Po ratejně. Pitomý. Ani pes.
- 3: No neváží. Prostě. Si lidi neváží. Co děláme, pro ně. Prostě neváží. To je jasný.
- 1: Ano, neváží. Vůbec.
- 2: Ti povídám. Dole. Dole to bude. Poletí jak U Myšáka, ve Vodičkovy. Tak do dolů to poletí.
- 1: U Myšáka? To tys byl? Ty?
- 2: Jo já.
- 3: No páni. Pěkný. To bylo pěkný.
- 2: A jak to letělo? Jak? Dolů. A že prý nehoda. Že nehoda, psali. Che! Nehoda. Při rekonstrukci. Rekonstrukci! Já jim dám rekonstrukci! A teď co tam je?
- 1: No teď pěkný. To tam pěkný je, teď. Moc pěkný.
- 2: Byty nadělaný. Luxusní. A prodaný. Všechny prodaný. I Janoušek říkal, že pěkný. To tam. A hned koupil jeden. Za sedmdesát. Moc pěkný. Byt jako. S bazénem, dokonce. Tak pěkný.
- 3: Moc pěkný.

- 2: To byly časy.
- 1: Jo, moc pěkný. Časy.
(3. se zasměje. Oba se na něho podívají.)
- 1: A co tobě? K smíchu? Je tu? Kamarád v depresi. A ty smích. Se směješ.
- 3: Ale taky si, jsem si. Vzpomněl. Anekdota taková.
- 1: Anekdota? Jako vtip nějaký?
- 3: No jo. Vtip. Anekdota prostě. Taky. U Prokopskýho údolí. Nakoupili. Jsme Pozemky nějaký. Láce taková. Páč nezastavitelný jakože. Pozemek. Od radnice. Že nic stavět, se nebude tam. A stačilo. Pár slov dobrých. Stačilo. A najednou, už najednou, náklad'áky jezdily, domy rostly. Paráda prostě. Paráda. Za pakatel. Jsem koupil. A cena nahoru hned pak. Hned. Když na radnici územní plán, tohle, modifikovali. Najednou, že jo? Najednou. *(Spiklenecky na ně mrká a usmívá se.)* Zničehonic jako že, že jo?
- 1: No páni! Taky dobrý. Taky.
- 2: Jéé! To je krása!
- 1: Tak vidíš. Už lepší máš. Náladu. Ukaž. Tady rozmazals to, sis. Celý. *(Upravuje mu líčení.)*
- 2: A co ty?
- 3: No jo? Co ty?
- 1: No já. Zas tak moc. Já toho nezažil moc.
- 3: Ale no tak.
- 2: Jo, no tak. Řekni, co? Něco. Řekni. Nebud' to, skromný. To nebud'.
- 1: Tak já spíš. Přes dálnice. Víte. Přes dálnice dělal.
- 3: Dálnice. Taky dobrý.
- 2: Pěkný.
- 1: No. Jo. Docela. Jsem nakoupil jednu. Parcely. Tak nejdřív plány. Nakoupil. Jasně že. Až potom pozemky. Pod Dé trojkou. Takovou nudli. Parcel. Padesát kilometrů. Nudli. Parcel. A radních. Taky radních. Nudli. Si tak říkám, někdy. Ta nudle radních, že delší možná. Delší byla, než ty pozemky. Tak dlouhá.
- 3: Pěkné, moc pěkné.
(1. kontroluje líčení 2.)
- 2: Dobrý už?
- 1: Eště. Počkej. Jo. Eště ti obočí trochu. Obtáhnu.
- 3: A dál co? Co dál?
- 1: No a jsem to prodal. Potom, že jo? Dobře. A pak to stavěl eště, jsem. Tu dálnici. Bordel všelijaký jsme, navezli tam. Za pár šupů. Podklad jako. A se zvlnila celá potom. No sranda. Prostě. Sranda. *(Směje se.)*

(Všichni se smějí.)

- 1: Tak vidíš. A deprese pryč. Hned je. Že jo?
- 2: No jo. To jo. Pryč. Úplně. Hned člověku líp je. Když vidí, kolik práce. Za sebou. Za námi je.
- 3: Jojo, skvělé práce.
- 1: Víte, ta díra. Na Národní. A ta je taky moje.
- 3: Tak to je pěkné. Moc pěkné.
- 2: No jo. To je moc pěkná díra.
- 1: Však co to taky dalo. Přesvědčování. *(Vesele na ostatní mrká. Ostatní taky jeden na druhého mrkají a smějí se.)*
- 3: No jo. Přesvědčování.
- 2: Jasně. Přesvědčování.
- 1: A znáte to. Radní přesvědčovat, pražské. To je radost, prostě. Radost.

(Mrkají a smějí se.)

- 2: No jo, přesvědčovat.
- 3: Radní, pražské. Radost prostě. Radost.
- 1: Jsme to vybourali. Pěkně. A postavíme. Pěkné. Pěkného něco. Velkého. Multifunkčního. Potřebného prostě. Nutného a nezbytného. A na dva roky metro zavřeli. Jsme. Na Národní.
- 2: Pěkné. Moc pěkné.
- 1: Však na co metro, ne? Normálním lidem. Ne? Ale jsem se. Přiznat musím. Jsem se dívat chodil. Tam. Zpočátku. No sranda prostě. Jak remcaj. Lidi. To mě baví, fakt baví. Jak remcaj. Že metro, že prach, hluk a tak. No furt něco.
- 3: Mě to taky to. Baví. Se dívat, chodit.
- 1: Ale už nuda. Nuda je to. Zvykli si. Rychle docela. A doremcali. Už.
- 2: Si na všechno zvyknou. To já bych nezvyk, si. Taky za městem radši, bydlím. V klidu.
- 1: Však jo. Si zvyknou. Když nechápou, tak zvyknou si, aspoň.
- 2: Jasně. Prostě nechápou. Co dobrého. Děláme jako. Pro ně. Jenom pro ně.
- 3: No jasně. Prý ne. Nákupní centrum. Prý ne. Multikino. Prý ne. Mrakodrapy. Prý ne. A potom všichni. Se hrnou tam. Očumujou. Nakupujou. Žasnou. Jo, žasnou. Známe. To známe. Si zvyknou.
- 2: Když nechápou.
- 1: Si zvyknou.
- 3: Správně.
- 1: Tak jdem? Na to? Pánové?

2: To nesnáším. Fakt nesnáším. Vysvětlovat. Furt. Jak dobré to bude. Všechno.
1: Taky. Taky nesnáším to.
3: Nutné zlo. No. Nutné zlo. Pánové. Aby dobro. Potom. Potom je vždycky dobro. Po zlu, nutném, dobro. To je. Prostě. Už tak chodí to. Však víme. Víme.

1 (*se podívá na hodinky*): Tak vztyk! Pánové.

(Oblékají si saka a žluté pláštěnky, utahují kravaty, nasazují pracovní přilby. Chápají se nástrojů. Kladiv a sbíječky. 1. ukáže na svůj zevnějšek.)

1: Dobrý? Dobrý to mám?

3 (*kontroluje zevnějšek 1.*): Dobrý. A já?

1: Dobrý. Možná...

3: Co?

1: Červené eště, trochu. Na líčka. Zdraví, bodrost ať, nálada dobrá srší. Z nás jako.

(Ještě si všichni rychle dobarvují líčka.)

1: Ať zapůsobíme.

3: Ať přesvědčíme.

2: Ať zadupeme, je. Do země.

1: Zadupeme. S citem ale. S citem. Pánové. Argumenty, dobré. Chytit za srdíčko. S citem. Laskavostí. Mínění zvrátit. Veřejné. Ať rádi mají nás. Zas.

2: Zadupat.

1: Tak! S citem. Přesvědčit. Zadupat. V úžas přivést. Ty tváře. Prostě. Nevědomé. Prostě. *(S odporem.)* Občanské. Však hovno ví. Můžem?

2: Já... Ještě...

1: Co ještě?

2: Můžu mít. Sbíječku dneska? Dneska se sbíječkou? Když depresi tu. Depresi jsem měl?

1: Dobře. Můžeš. *(Vyměňují si nářadí.)* Tak?

2 a 3: Můžem.

(Tma. Do ní se po chvíli začne ozývat začátek Smetanovy Vltavy. V prvních taktech se objeví 1. s kladivem. V dalších 3. s kladivem. A do třetice všeho dobrého 2. se sbíječkou, která zprudka zanotuje svou do symfonické skladby. Následuje monumentální choreografie tří developerů na způsob spartakiády. Odpovídá tomu i hlasový projev komentátora.)

KOMENTÁTOR. A nyní už konečně nastupují všemi toužebně očekávaní zástupci developerů. Chlouby národa. S tradičním cvičebním náčiním, s kladivy a sbíječkou. Ve slušivých žlutých pláštěnkách a přilbách. Jejich mocné paže se mohutně rozmachují v touze zničit vše, co by jim stálo v cestě. Sbíječka poeticky poštekává v úsilí osvobodit prostor naší krásné vlasti od všeho starého a

překonaného. Aby mohlo vzklíčit to nové, lepší a krásnější. V betonu i v nás samých. Jejich alegorická sestava má naznačovat, že jsou to právě oni, kdo mají na srdci dobro nás všech. Že jsou to oni, kdo nám ukazují cestu, kdo buduje, kdo zušlechťuje. Že jsou to oni, kdo v ruce pevně třímá naši zářnou budoucnost. Kdo usiluje o velkolepost našich měst. Velkolepost našich životů. Kdo je obohacuje o nekonečné zástupy mrakodrapů, kanceláří, luxusních bytů a nevýslovně nádherných obchodních center. Bez sobectví. Bez vypočítavosti. Prostoupeni jen bezmeznou láskou k tvoření. Naslouchejme jim. Otevřme jim svá srdce. Nestůjme v cestě jejich kladivům, sbíječkám, bagrům a skloželezobetonu. Neboť těmto mužům patří budoucnost. Neboť jen to, co oni vytvoří a dobře prodají, ovlivní tvář naší krásné země na tisíce, stovky, desítky, pět až šest let. Takoví jsou tito velcí mužové. Ano, takoví jsou. Prostí. Skromní. Poctiví. Obětaví. Bezelstní. Ano. To jsou oni.

(Sestava a hudba graduje. Developeri vytvoří monumentální sočrealistické sousoší. Tma.)

KONEC